

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 567/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Štrbikom, Námestie slobody 22, Prievidza, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 30 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 So 20/2015 zo 17. februára 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Štrbikom, Námestie slobody 22, Prievidza, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj podľa čl. 30 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 So 20/2015 zo 17. februára 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozhodol rozsudkom č. k. 12 Sd 105/2014-35 z 27. novembra 2014 o opravnom prostriedku sťažovateľa, ktorým napadol rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie, Bratislava o nepriznaní invalidného dôchodku, tak, že potvrdil predmetné rozhodnutie odporkyne podľa § 250q zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej aj „OSP“).

Proti označenému rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie 5. januára 2015, v ktorom namietal nesprávne skutkové zistenia, ktorých dôsledkom malo byť nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom. Poukázal pritom na splnenie medicínskej podmienky vzniku svojho nároku na invalidný dôchodok z dôvodu pracovného úrazu (zákonom požadovanú a príslušným posudkovým lekárom priznanú mieru poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 40 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou). Sťažovateľ v tejto súvislosti vyslovil názor, že *„Potrebný počet rokov poistenia sa, bez ohľadu na dátum vzniku invalidity, nezisťuje u poistenca, ktorý sa stal invalidným v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania. Na nárok na invalidný dôchodok postačí, ak splňa zvyšné dve podmienky nároku, t. j. je invalidný a ku dňu vzniku invalidity nesplnil podmienky nároku na starobný dôchodok alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.“*. Citovaný právny názor sťažovateľ nesubsumoval pod žiadne konkrétne zákonné ustanovenie.

Ďalej sťažovateľ v odvolaní poukázal na znenie § 247 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“), ktorým odôvodňoval potrebu zhodnotenia obdobia svojej služby v Policajnom zbore na dôchodkové účely. Iný výklad by podľa jeho názoru zakladal nerovnosť

v zaobchádzaní s rôznymi poisťencami. Namietal, že krajský súd sa nezaoberal obdobím jeho starostlivosti o dieťa a nevysporiadal sa ani s rozporom v počte odpracovaných rokov uvedeným v potvrdení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. V ďalšej časti odvolania sťažovateľ poukázal na nesprávnu interpretáciu Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (ďalej len „Dohovor o invalidných dávkach“) krajským súdom, ktorá podľa jeho názoru spočívala v tom, že krajský súd nepripustil aplikáciu II. časti označeného dohovoru.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 So 20/2015 zo 17. februára 2016 odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil s odôvodnením, že „... *splnenie zákonom stanovenej podmienky získania potrebného počtu rokov obdobia dôchodkového poistenia je podmienené získaním najmenej 15 rokov dôchodkového poistenia pred vznikom invalidity*“. Najvyšší súd mal za preukázané, že sťažovateľ získal len 3 roky a 78 dní dôchodkového poistenia. Obdobie starostlivosti o dieťa nebolo hodnotené, pretože sťažovateľ si nepodal prihlášku na dôchodkové poistenie z titulu tejto starostlivosti. Taktiež nemožno podľa názoru najvyššieho súdu hodnotiť obdobie výkonu služby sťažovateľa v Policajnom zbore, keďže aplikácia čl. 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných dávkach neprichádza do úvahy, pretože je prípustná len aplikácia III. časti označeného dohovoru vzťahujúca sa na starobné dôchodky, pričom čl. 33 je obsiahnutý v II. časti tohto dohovoru.

Sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 26. mája 2016 sa sťažovateľ domáha vyslovenia „... *porušenia čl. 46 Ústavy SR, a čl. 36 odst. 1, čl. 30 odst. 1, ústavného zákona 23/1991 Zb. ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, čl. 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... v konaní vedenom na Najvyššom súde SR pod spisovou značkou 10 So/20/2015*“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ poukazuje na nesprávny postup súdov a nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v nepripustení aplikácie II. časti Dohovoru o invalidných dávkach. Zopakoval vecné námietky uplatnené v odvolacom konaní, teda že potrebný počet rokov poistenia sa nezisťuje u poisťenca, ktorý sa stal invalidný v dôsledku pracovného úrazu, a žiadal zhodnotiť obdobie výkonu funkcie príslušníka Policajného zboru

na účely konania o invalidnom dôchodku. Zároveň tvrdí, že najvyšší súd jeho odvolacie námietky „nevzal v úvahu a ani sa nimi nezaoberal“. Namieta odňatie možnosti osobne sa zúčastniť na vyhlásení rozsudku najvyššieho súdu, pretože „vyhlásenie rozsudku zverejnil (najvyšší súd, pozn.) na svojej stránke v deň vyhlásenia, pričom na uvedený čas bolo naplánovaných niekoľko konaní“.

Podľa názoru sťažovateľa „Súd nesprávne interpretoval zákonné ustanovenia ako aj ich výklad, určil účelnosť zákonných ustanovení, ktoré nesprávne zamieňa, čím dochádza k poškodzovaniu dotknutých subjektov na právach...“.

Na základe uvedeného sa domáha, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

«1/ Rozsudkom NS SR číslo konania 10 Sd/20/2015 (z priloženej fotokópie rozsudku zjavne vyplýva, že správne má byť „10 So 20/2015“, pozn.) zo dňa 17. 2. 2016 boli porušené základné práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces v súlade s čl. 46 Ústavy, čl. 36 odst. 1, čl. 30 odst.1 ústavného zákona 23/1991 Zb. ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, a čl. 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2/ Rozsudok NS SR číslo konania 10 Sd/20/2015 zo dňa 17. 2. 2016 zrušuje a prikazuje mu vo veci znovu konať.

3/ NS SR je povinný vyplatiť škodu ktorú mi svojim rozhodnutím spôsobil vo výške 2.000 EUR ktoré je povinný vyplatiť do 14 dní od právoplatnosti nálezu.

4. Priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 284,08 EUR, ktoré je NS SR povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. Vladimíra Štrbika, do 14 dní od právoplatnosti tohto nálezu.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s namietaným porušením základného práva na primerané hmotné zabezpečenie pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 30 ods. 1 listiny napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Ich namietané porušenie preto možno preskúmať spoločne.

Najvyšší súd (ako odvolací súd) rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku krajského súdu č. k. 12 Sd 105/2014-35 z 27. novembra 2014 napadnutým rozsudkom tak, že označený rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny, pričom v odôvodnení svojho rozsudku okrem iného uviedol:

„V uvedenej právnej veci odvolací súd konštatuje, že navrhovateľ medicínsku podmienku nároku na invalidný dôchodok splnil. Navrhovateľ ku dňu vzniku invalidity, t. j. k 29. máju 2010 dosiahol vek 48 rokov, preto splnenie zákonom stanovenej podmienky získania potrebného počtu rokov obdobia dôchodkového poistenia na nárok na invalidný dôchodok je v súlade s citovanými ustanoveniami zákona podmienené získaním najmenej 15 rokov dôchodkového poistenia pred vznikom invalidity.

Z obsahu evidenčného a spisového materiálu nepochybne vyplýva, že navrhovateľ pred vznikom invalidity pred 29. májom 2010 získal celkovo 1 173 dní obdobia dôchodkového poistenia, t. j. 3 roky a 78 dní dôchodkového poistenia. Ako bolo uvedené, odporkyňa dobu starostlivosti o dieťa od 1. januára 2004 do 2. októbra 2004 pre nárok na invalidný dôchodok nehodnotila, nakoľko navrhovateľ nepodal prihlášku na dôchodkové poistenie z dôvodu tejto starostlivosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že na určenie sumy invalidného dôchodku nie je možné započítať dobu služby ani vymeriavacie základy dosiahnuté počas výkonu služby z dôvodu, že Česká a Slovenská federatívna republika sa v roku 1991 zaviazala prijímať záväzky len pokiaľ ide o III. časť Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach týkajúcich sa starobného dôchodku. Nakoľko invalidný dôchodok je uvedený v II. časti Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach, neprichádza do úvahy aplikácia článku 33 ods. 2 Dohovoru.“

Podstatou námietok sťažovateľa, ktoré formuluje v sťažnosti proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, je podľa jeho názoru nesprávne právne posúdenie splnenia podmienky získaného počtu rokov dôchodkového poistenia ku dňu vzniku invalidity potrebných pre vznik jeho nároku na invalidný dôchodok. Zároveň sťažovateľ namieta nesprávne právne posúdenie možnosti aplikácie II. časti Dohovoru o invalidných, dávkach na jeho vec, ako aj nesprávnu interpretáciu príslušných zákonných ustanovení.

V nadväznosti na námietky sťažovateľa ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), preto nie je zásadne oprávnený preskúmať

a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie, či sťažnosť sťažovateľa nie je zjavne neopodstatnená. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní je aj posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny ústavný súd pripomína svoj ustálený právny názor,

podľa ktorého sa tohto práva možno domáhať v súlade s čl. 51 ods. 1 (v spojení s čl. 46 ods. 4) ústavy len v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy vykonávajú (napr. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03). V okolnostiach veci sťažovateľa sú týmito zákonmi zákon o sociálnom poistení a Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. júna 2016.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených listinných dôkazov vyplýva nesúhlas sťažovateľa s hodnotením vykonaného preskúmania rozhodnutia správneho orgánu (Sociálnej poisťovne, ústredie) všeobecnými súdmi (najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu a krajského súdu), pričom za nedostatok tohto hodnotenia považuje nesprávnu interpretáciu a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení a nesprávne hodnotenie skutkového stavu predmetnej veci. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vyplýva, že sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu o dostatočnom a náležitom zistení skutkového stavu veci správnym orgánom v správnom konaní, ako aj záverom, že v danom prípade neboli splnené zákonom o sociálnom poistení vyžadované podmienky na vznik nároku na invalidný dôchodok.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj priložených rozhodnutí krajského súdu a správnych orgánov ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd v ňom primeraným spôsobom reagoval na všetky kľúčové odvolacie námietky sťažovateľa. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu preto nemožno považovať za zjavne neodôvodnený a ani arbitrárny. Vo veci sťažovateľa najvyšší súd ako súd odvolací mal právomoc rozhodnúť spôsobom, o ktorý sťažovateľ žiadal (teda bol súdom s plnou jurisdikciou), pričom pri svojom rozhodovaní podľa názoru ústavného súdu nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a preskúmal napadnuté prvostupňové rozhodnutie po právnej i skutkovej stránke v rozsahu vymedzenom odvolaním sťažovateľa a zrozumiteľným spôsobom svoje závery odôvodnil.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nenašiel pri predbežnom prerokovaní právne významnú súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľom uplatnenú námietku nesprávneho právneho posúdenia veci ústavný súd preto

hodnotí ako zjavne neopodstatnenú, nesignalizujúcu možnosť vyslovenia porušenia označených práv po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namieta aj odňatie možnosti osobne sa zúčastniť verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu s odôvodnením, že „*vyhlásenie rozsudku zverejnil (najvyšší súd, pozn.) na svojej stránke v deň vyhlásenia, pričom na uvedený čas bolo naplánovaných niekoľko konaní*“. Z takejto všeobecnej formulácie nie je zrejmé, či ide o kolíziu termínov pojednávaní, resp. súdnych konaní na strane právneho zástupcu sťažovateľa (pre takéto prípady si môže advokát zvoliť iného advokáta, ktorý by ho *ad hoc* zastúpil, pozn.) alebo namieta nedostatok časového priestoru pre presun do miesta konania vyhlásenia rozsudku (pre takéto prípady § 214 ods. 3 OSP upravuje možnosť doručenia upovedomenia o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami na žiadosť účastníka, pozn.).

S poukazom na § 156 ods. 3 OSP je povinnosťou súdu vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

Napriek tomu, že sťažovateľ o tvrdenom oneskorenom uverejnení oznámenia o vyhlásení rozsudku nepredložil žiaden dôkaz, považoval ústavný súd za potrebné overiť pravdivosť tvrdenej skutočnosti v záujme objektívneho rozhodovania, pretože prípadné nedostatky v spôsobe upovedomenia o mieste a čase na vyhlásenie rozsudku by mohli byť vyhodnotené ako nezákonný postup súdu, ktorý (v závislosti od intenzity svojich dôsledkov) zasahuje do ústavou garantovaných práv sťažovateľa. Vykonaným šetrením ústavný súd na najvyššom súde zistil, že oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku v danej veci bolo uverejnené vyvesením na úradnej tabuli a uverejnené na webovom sídle najvyššieho súdu rovnako 11. februára 2016. Lehota začala plynúť nasledujúcim dňom, t. j. 12. februára 2016 a uplynula 16. februára 2016 (utorok), pričom napadnutý rozsudok bol vyhlásený nasledujúci deň (17. februára 2016).

Z už uvedeného vyplýva, že najvyšší súd zabezpečil zverejnenie informácie o dátume, čase a mieste vyhlásenia napadnutého rozsudku v súlade s príslušnými vtedy platnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a následne napadnutý rozsudok i verejne vyhlásil, pričom ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by v tejto súvislosti signalizovala svojvoľný postup tohto súdu, t. j. taký, ktorý by nemal oporu v zákone.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Ústavný súd nezistil ústavne relevantnú príčinnú súvislosť ani medzi základným právom na primerané hmotné zabezpečenie v invalidite garantované čl. 30 ods. 1 listiny a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, resp. postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Práva na primerané hmotné zabezpečenie v invalidite formou priznania invalidného dôchodku sa možno domáhať len v zákonom o sociálnom poistení vymedzenom rámci, čiže po splnení všetkých kumulatívne ustanovených podmienok na vznik nároku na tento dôchodok. Navyše sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 30 ods. 1 ústavy v spojení s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Za týchto okolností v prípade, že ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom nemohol porušiť základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu jeho základného práva garantovaného čl. 30 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júla 2016